

Szilveszter

Valaki ismeretlenül küldött nekem egy könyvet. Belelapoztam, egy szingli naplója volt. Az írások humorosok, olykor szomorkásak, egyben bepillantást adnak a mai emberek társkeresési küzdelmeibe. Úgy döntöttem, fejezetenként megosztom veletek.

December 31.

Ilyenkor megőrül a világ, mindenki készül az ünnepre, virsli, pezsgő, himnusz, újévi fogadalmak. Én egyáltalán nem várom, egy ideje tudatosan nem ünnepelek, az éjféli himnuszt sem hallgatom meg, így könnyebb. Az egyedülállók kisebbik része elfogadja, a lelke mélyén kicsit lázad, akinek szeretője van, az tudja, hogy a pasijának a családjával kell töltenie az ünnepeket, és vannak a papírzsebkendőbérletesek, akik vízálló sminket használnak, így az est folyamán, többször is sírva fakadhatnak.

Nekem vegyesek az érzéseim, voltam férjnél, és volt egy majdnem férjem. Ezen kívül megannyi kóssa kísérletet tettem az ismerkedésre, aminek a végeredménye csak a veszteségek listáját növelte. Sehol egy kis simogatás, smaci-tapi, nyálcsere, láb-

remegés, szívdobogás, csak az ágymagány. Viszont olykor ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy megdobáljam a szerelmespárokat, és odakiabáljam nekik:

„Nehogy már pár év múlva is így turbékoljatok, helló!”

A barátnőim szerint, ha csak egy kicsit is szőkébb lennék, butácskább, és megtanulnám a szempilláimat rebegetetni, tuti, hogy több orgazmusom lenne. Ezért most esténként a tükör előtt gyakorolok. A szempilla rebegetés már nagyon jól megy. De más még nem történt. Pedig nyitott szemmel járok, ami azt jelenti, hogy megnézem a pasikat – olykor: úton-útfélen, sínen, vízen, levegőben, utcán, üzletben, kávéházban, könyvtárban, BKK járművön, postán, sorban állás közben, orvosi rendelőben, kórházban, mentő- és tűzoltóautóban, emelőkosárban, kukásautón, hőlégballonon, de hiába. Azok a férfiak, akiknek a tekintete megpihen egy kis időre különböző testrészeimen, számomra érdektelenek, akikre meg én nézek csillogó szemmel, na, azok meg átnéznék rajtam.

Így aztán nem találkozik a kereslet és a kínálat. Mikor és mitől romlott el így a helyzet? Statisztikai adatok bizonyítják, hogy milyen sokan élnek egyedül. Egyszemélyes háztartásra specializálódik az építőipar, és így vannak ezzel a multik, az éttermek, az utazási irodák, de még a színházak is. Múlt héten írt nekem egy teátrum, hogy ha marad pár el-

adatlan jegy az előadásaikra, akkor azt a szinglik – „szingli” jelszóval – jutányos áron megvásárolhatják.

Hurrá! Tehát a sor szélén, megbélyegezve, mindenki tudni fogja, hogy facér vagyok.

A háziorvosom egyszer azt mondta, hogy szívesen felírna nekem receptre egy... hímneműt, de nem tudnám hol beváltani. És tényleg.

Szerintem több teret kellene biztosítani az embereknek. Például olvastam, hogy külföldön a multik megjelölt bevásárlókosarakat biztosítanak az egyedülállók számára. Így aztán nem kell "véletlenül" nekimenni a másik kocsijának, és szempilla rebegtetve elnézést kérni, hanem bátran odatolni, megkérdezni mit vásárol, aztán már el is indulhat a kommunikáció.

Bevallom azt is, hogy nagyon kevés férfira mondanám: "Na, őt szívesen megismerném."

Mert a nagy átlag rosszul öltözött, ápolatlan, érzelmi analfabéta, nem ismeri a női testet és lelket, udvariatlan, tajparaszt. Multkor fültanúja voltam a BKV-én, amikor egy pasi emelt hangon telefonált a barátjával:

– Ott hagytam a csajomat, mert nem térdelt, vágod?

Az ilyen és ehhez hasonló hímneműek még nyomokban sem tartalmaznak férfias tulajdonságokat. Mindezek ellenére én igyekszem. Elgondolkodtam például azon a mondáson, hogy amíg megtalálod az igazit, az esélytelenekkel is jól érezheted magad.

Gondoltam, legyen, hátha összehoz a sors egy facér, jó kiállítású, humoros, intelligens pasival, és lehetnének közös találkozási pontjaink. Amikor ezt elmondtam egy önkéntes dugványozó jelöltnek, azt válaszolta:

– Ha ilyen férfira vágysz, válts mozijegyet!

Rajtam és a barátnőimen kívül is sok az egyedülálló nő, azon csodálkozom, hogy még nem vetettek ki vaginaadót. Ezt csak halkán jegyzem meg, nehogy illetéktelen fülek meghallják, és egy salátatörvénybe bújtatva, megszavaztassák a Tisztelt Házzal!

Egyébként rendszeresen nézek romantikus filmeket, ha már nem lehetek én a főszereplő. Van pár visszatérő jelenet, amit kifejezetten irigylek: pl. alighogy belép a pár a nő vagy a férfi lakásába, és elemi erővel tör rájuk a szexuális vágy – még arra sincs idejük, hogy a hálósobába menjenek – a férfi felvágja a nőt a konyhapultra, és indul a mandula, nem baj, hogy közben potyog a porcelántányér, meg a jénai. Bevallom, amikor már többször láttam hasonló jelenetet, kirohantam a konyhába, megnéztem a pultot, hogy milyen széles, aztán biztos, amitúti, levettem róla a tányérokat!

Előny függetlenség?

Minél hosszabb ideig vagy szingli, annál jobban beléd ég a negatív része: régen szégyen volt, ha egy lány eladósorba került, és pártában maradt. Kibeszélték, összesúgtak a háta mögött:

– Na, a Rozál a kutyának se köll, azért van egyedül. Fordítottam egyet ezen az állapoton, és harsányan hirdettem, hogy én bizony élvezem a függetlenség előnyeit, de ez csak akkor igaz, amikor veszekedő párokat hallok, vagy ha ismerősök mondják, hogy milyen életük van a férjük mellett. Például a pasi nem ad semmit a fizetéséből a feleségének, hanem az asszony úgy kér kosztra, rezsire, és ráadásul Excel táblázatot kell vezetni a kiadásokról. Szex szigorúan csak a vasárnapi ebéd után, egy és két óra között, rutinból, előjáték és orgazmus nélkül. Erre szoktam mondani: inkább százszor legyek egyedül, mint egy ilyen "kapcsolatfélében".

Egy ízben viszont iszonyú zavarba jöttem:

Egy hosszú hétvégére elutaztam vidékre. Lementem vacsorázni, és azt láttam, hogy mindenhol szív alakú lufik lebegtek, az asztaloknál szív alakú gyertyák, belőle szív alakú füst szállt fel, még a tányérok is szív alakúak voltak. A párok könnyes szemmel sugdolóztak, és nem elég, hogy nem tudtam,

hogy Valentin-nap van, de még lapot is húztam 19-re, és megkérdeztem a felszolgálótól:

– Filmforgatás van?

A pincér végigmért tetőtől talpig, mind a 175 centimet, és úgy kérdezte:

– A barátja, ugye mindjárt jön?

Amikor mondtam neki, hogy egyedül vagyok, bekibált a konyhába:

– Egy páratlan menü rendel a páratlan hölgynek!

Ennél rosszabb már csak az volt, amikor elmentem az éves nőgyógyászati szűrővizsgálatra, ami amúgy is elég nagy stresszel jár, és már az elején fokozódott a helyzet, mert a doki köszönés helyett azt mondta:

– Vetközzön!

Én meg próbáltam oldani a feszültséget és visszakérdeztem:

– A doktor úr nem fog?

Azt válaszolta, hogy ne humorizáljak, mert itt komoly dolgokról van szó. És ha a fizikai vizsgálat még nem lett volna elég kitárulkozó, keresztkérdéseket is kaptam:

– Milyen sűrűn él szexuális életet: havonta, hetente, naponta?”

Első csodálkozásomban visszakérdeztem:

– Hetente? Naponta?

Aztán megszólalt a humoros énem:

– Doktor úr! Én már csak az emlékeimből élek, de azok egy része is korrekcióra szorul.

A doki erre nyelt egy nagyot, szerintem értette a nyomoromat, ezért azt diktálta az asszisztensének:

– Írja Gizike, a betegnek nincs szexuális élete.

Ez volt a mélypont, én vörös arccal álltam a rendelő közepén, de ha ez még nem lett volna elég, a huzat kivágta az ajtót, Gizike pedig nem értette, amit a doki diktált, ezért másodszorra már jó hangosan ismételte meg:

– A betegnek nincs szexuális élete.

Ez az információ lecsorgott a harmadik emeletről a másodikra, az elsőre, végül a földszintre, szerintem még a betegfelvételnél is hallották. A nőgyógyászattal szemben volt az urológiai rendelő, vagy egy tucat férfi várakozott a folyosón, állítólag fogadásokat kötöttek rám, hogy nézhetek ki. Én égő arccal és a lelettel a kezemben, köszönés nélkül kiléptem a folyosóra, és hihetetlen gyorsasággal el akartam tűnni, de a szemem sarkából láttam, ahogy páran a névjegyükkel a kezükben üldözőbe vettek.

Rájöttem arra is, hogy jobb, ha titkolom a szingliségemet, mert egy-egy társaságban azonnal téma leszek, és jönnek a kéretlen tanácsok:

„Pedig a majdnem férjed milyen jó parti lett volna, ha nem lép le egy 18 évessel! És azt tudtad, hogy a rendszeres szex babarózsaszínűvé változtatja az arcbőrödet, és te milyen sápadt vagy! Én csak jót akarok neked, ne válogass annyit, mert sosem fogod a megfenyegetni a lábaiddal a csillárt!”

Ezért most elhatároztam, hogy az irigyeimnek dicsekedni fogok egy nem létező pasival, de ha minden kötél szakad, és egy fontos díjátadón vagy más eseményen kell részt vennem, akkor bizony felberek az estre egy tesztoszteronbombát, nehogy már csak a pasik tehessenek meg hasonlót.